

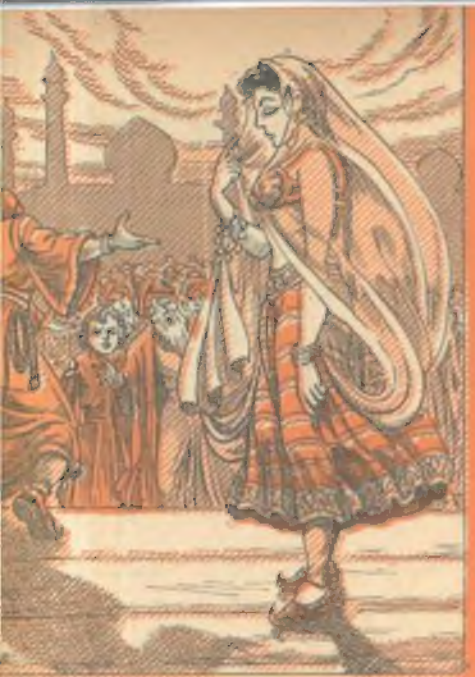
రాజైన బానిసపిల్ల

ఖురాసాన్ దేశంలో ఒక కొట్టివ్వరుడైన వర్తకుడికి అలీషార్ అనే నవమన్నదుడు లాటి కొడుకు ఉండేవాడు. ఆ వర్తకుడు జబ్బుపడి, తన కాలం సమీపించిందని తెలుసుకున్నవాడై, అలీషార్ ను పిలిచి, “నాయనా, నేను కన్నుమూసే ముందు నీకు కొన్ని హితవాక్యాలు చెప్పాలను కున్నాను. ప్రపంచం భయంకరమైన కొలిమిలాటిది; దానితో ఆతిగా సంవర్కం పెట్టుకొకు; అందువల్ల చాలా బాధలు పడ తావు. నీకు శక్తి ఉన్నప్పుడు పరులకు ఉపకారం చెయ్యి కాని దానికి ప్రతిఫలం అపేక్షించకు. మరొకమాట కూడా జ్ఞాపకం ఉంచుకో : ఇతరులకు నిజంగా మేలుచేసే అవకాశాలు ఎప్పుడో తప్పరావు. నీ కున్న ధనాన్ని దుర్వ్యయం చెయ్యకు; నిన్ను లోకం నీ డబ్బుతోనే తూస్తుంది. ఇంకొక్క సంగతి : తాగుడు చాలా హేయమైనది; అది

మనిషియొక్క పరువు మట్టిపాలుచేసి, మనిషిని నవ్వులపాలు చేస్తుంది,” అని చెప్పాడు.

అలీషార్ ఎంతో భక్తితో, తాను చెప్పిన హితవాక్యాలను పాటిస్తానని మాట ఇచ్చి ప్రమాణం చేసినాక, ఆ ముసలివాడు నిశ్చింతగా కన్ను మూశాడు.

తండ్రి పోయాక అలీషార్ ఒక సంవత్సరం పాటు తూబా తప్పకుండా తండ్రి హితవచనాలు పాటిస్తూ వర్తకం సాగించి ఆ తరవాత క్రమంగా దుష్టసహవాసాలకు గురి కాసాగాడు. నీచులూ, పనికిమాలిన వాళ్ళూ, లేకివాళ్ళూ అయిన కుర్రవాళ్ళూ అతని స్నేహం సంపాదించి, అతన్ని దుష్ట మార్గాన నడిపించారు. ఆ మార్గాన కాలు పెట్టిన అలీషార్, తన వ్యాపారమూ, ఇళ్ళూ, వాకిళ్ళూ, తన సర్వస్వమూ గుల్ల అయిపోయిన దాకా కన్ను తెరవలేదు. తీరా అతను ఆ మైకంలో నుంచి బయటపడేసరికి

అతనికి తన ఒంటమీద ఉడుపులు తప్పించి చిల్లిగవ్వ కూడా మిగలలేదు.

కలిగినవాటి స్నేహితులంతా ముఖం తప్పించినాక అతనికి తన తండ్రి చెప్పిన హితవాక్యాలలోని వాస్తవం మరింత బాగా తెలిసి వచ్చింది. ఉండటానికి ఇల్లు కూడా లేదు. అలీపార్ ఒక పేదకొంపలో ఉంటూ తిండి కోసం ఆ గడపవద్దా ఆ గడపవద్దా అడుక్కోవలసిన స్థితికి దిగజారిపోయాడు.

ఇలా చెప్పే పుచ్చుకుని అడుక్కుంటూ అతను సంత వక్కగా వెళుతూ ఉండగా అక్కడ పెద్ద గుంపు కనబడింది. అక్కడి వలె వీమిటో చూడమని అతను దగ్గరికి

వెళ్ళాడు. ఆ గుంపు మధ్య ఒక అందాల రాశి అయిన బానిసపిల్లను వేలం వేస్తున్నారు. ఆ పిల్ల అందాన్ని చూసి అలీపార్ నిశ్చేష్టుడై, తన దుస్థితిని మరిచి, తనను తానే మరిచి, ప్రతిమలాగా నిలబడిపోయాడు.

బానిసను వేలం వేస్తున్నవాడు గొంతెత్తి, "అయ్యలారా! వ్యాపారులారా! ధనికులారా! ఎచారీ పర్తకులారా! దయ చెయ్యండి. ఈ కన్యను చూడండి, జము ధ్రువ్! చంద్రుణ్ణి ధిక్కరించే సౌందర్యవతి! ఈమె కేమిస్తారు? ఒక మాట అనండి! తప్పలేదు," అని అహ్వనించాడు.

ఎవరో అయిదువందల దీనారాలన్నారు. రషిద్ అలీన్ అనే ముసలి పీనుగకడు ఆరువందలన్నాడు. ఇతరులు పాట పెంచారు. ముసలి పీనుగు వెయ్యి దీనారాలన్నాడు. ఆ తరవాత ఎవరూ ఉలకలేదు. అప్పుడు వేలం పాటగాడు బానిస సొంతదారు కేసి తిరిగి, "వెయ్యికి పాట కొచ్చెయ్య మన్నారా?" అని అడిగాడు.

దానికి బానిస సొంతదారు, "నా కేమీ అభ్యంతరం లేదుగాని, ఎవరెంత పాడినా ఆమెకు ఇష్టం లేని వాడికి ఆమ్మనని ప్రమాణం చేశాను. అందుచేత నీవు పొంద వలసినది అమె అనుమతి," అన్నాడు.

అప్పుడు పాటగాడు బానిస విల్ల కేసి తిరిగి, "అందాల రావీ, ఈ యోగ్యుడైన ముసలి రషీద్ ఆల్తీనేకు అమ్ముడు పోతావా?" అని అడిగాడు. జముర్రుద్ ఒప్పుకోసన్నది.

అదే ధరకు అమెను మరెవరైనా కొన బానికి సిద్ధంగా ఉన్నారా అని పాటగాడు అడిగితే ఇద్దరు ముగ్గురు సిద్ధపడ్డారు. ఒకడు రషీ దంత ముసలివాడు కాదు కాని తన ముసలితనం తెలియరాకుండా జుట్టుకు ఎర్ర రంగు వేశాడు. మరొకడికి ఒక కన్ను లేదు. ఇంకొకడికి పాడవాటి గడ్డం బొడ్డు దాకా వేశాడుకున్నది.

జముర్రుద్ అందరినీ వేళాకోళం చేసి ఎవరికి అమ్ముడు పోసన్నది.

"నరే అయితే ఇక్కడ ఉండే వారి నందరినీ చూసి, ఎవరికి అమ్ముడవుతావో నీవే ఎంచుకో!" అన్నాడు పాటగాడు.

ఆమె ఒక్కొక్క ముఖమే పరీక్షిస్తూ అలిపారేసు చూడగానే అతని అందానికి అ క్షణంలోనే బానిస అయిపోయింది. ఆమె అతన్ని పాటగాడికి వేలు పెట్టి చూపించి, "అతనికి అమ్ముడవుతాను," అంటూ మగవాడి అందం మీద ఎవరెవరో రానిస పద్యాలు బోలెడు చదివింది. పాట గాడు నిర్దాంతపోయి ఆమె యజమానితో,

"ఈ పిల్ల, ఏమో అనుకున్నాను, అఖండు రాలేనే!" అన్నాడు.

"ఇంతకే అశ్చర్యంగా ఉందా? దానికి రాని విద్య లేదు. అల్లిక పని అద్భుతంగా చేస్తుంది. యాభయ్యేసి దీనారాల ఖరీదు చేసే పరదాలూ, తివాసీలూ వారం రోజులలో అల్లుతుంది. ఆమె కిచ్చే ఖరీదు త్వరలోనే రాబట్టుకోవచ్చు," అన్నాడు జముద్రుద్ అతని అమ్మమ్మను.

పాటగాడు చెయ్యెత్తి, "అహ, ఇలాటి బానిసను కొన్నవాడి అదృష్టమే అదృష్టం!" అంటూ ఆలీషార్ ను సమీపించి, "ఈ రత్నం తమకు నూరేవంతు విలవకు దొరుకు

తున్నది," అన్నాడు. ఆలీషార్ విధి తనను ఈ విధంగా పరిహసిస్తున్నందుకు తనలో తాను నవ్వుకుంటూ, "పూటకు టికాణా లేని వాడికి ఈ వర్తకుల మధ్య ఎలాటి తలవంపు!" అనుకున్నాడు.

జముద్రుద్ అతని కేసి ప్రాత్యాహకరంగా చూసింది గాని అతను తల వంచుకుని ఉండటం చేత ఆ చూపు అందుకోలేదు. అప్పుడామె పాటగాడితో, "నన్నతని దగ్గరికి తీసుకు వెళ్ళు. నే నతనికే అమ్ముడవాలని నిశ్చయించుకున్నాను," అన్నది.

ఆమె పాటగాడి వెంట అతన్ని సమీపించి, "అయ్యా, నా హృదయంలో జ్యోతి వెలిగించారు. నోటి వెంట పాట ఎందుకు అనరు? నే నింకా ఎక్కువ విలువ చేస్తానని తోస్తే ఇంకా ఎక్కువ పలకండి. లేదా, తక్కువ పలకండి!" అని ప్రాధేయపూర్వకంగా అడిగింది.

ఆలీషార్ దైన్యంతో తల అడ్డంగా తిప్పి, "కొనవలసిన నిర్బంధం నాకూ లేదు, అమ్ముడవ వలసిన నిర్బంధం నీకూ లేదు," అన్నాడు.

జముద్రుద్ ఆదుర్దాగా, "నేను వెయ్యి దీనారాలు చెయ్యి ననుకున్నట్లున్నారు. తొమ్మిదివందలు పాడండి...పోనీ, ఎని

మిది వందలు!...ఏడు వందలు!...అరు
వందలు!...ఒక్కవంద!" అన్నది.

అన్నిటికీ తల అడ్డంగా ఆడిస్తూ వచ్చిన
అలీషార్, "అంత మొత్తం నా దగ్గిర
లేదు," అన్నాడు. జముర్రుద్ అనందంతో,
"అయితే ఎంత ఉన్నది? మిగతాది ఇంటికి
పోయి వంచవచ్చు," అన్నది.

"నిచ్చిపిల్లా, నా దగ్గిర నూరు దీనా
రాలు కాదు గదా ఒక్క దీనారం లేదు.
బంగారునాణెం కాదు గదా, వెండి దీరాము
గాని, రాగిబొట్టు గాని లేదు. నన్ను గురించి
ఎందుకు వృథా కాలయాపన చేస్తావు?
మరొక కొనుగోలుదారును వెతుక్కో,"
అన్నాడు అలీషార్.

జముర్రుద్ అతనితో, "అయితే
అయింది, కొనెయ్యండి. నా చేతి మీద కొట్టి,
మీ పైబట్ట నా మీద పరిచి, నా నడుము
చుట్టూ చెయ్యివేస్తే నన్ను కొన్నట్టే గుర్తు,"
అన్నది. అలీషార్ ఆమె కోరిన ప్రకారమే
చేశాడు. అతను తన నడుము చుట్టూ చెయ్యి
వేసేటప్పుడు ఆమె అతని చేతిలోకి ఒక సంచి
రహస్యంగా పెట్టి, "అందులో వెయ్యి
దీనారాలున్నాయి. తొమ్మిది వందలు
మా యజమాని కివ్వండి. నూరు మన
ఖర్చులకు," అన్నది.

అలీషార్ ఆ సంచిలోని డబ్బులో
తొమ్మిది వందలు జముర్రుద్ను అమ్మిన
వాడి కిచ్చి ఆమెను తన బసకు తీసుకు
పోయాడు. ఈ బస చాలా పెదగా
ఉంటుందని జముర్రుద్ ముందుగానే
ఊహించింది. ఇంటికి వస్తూనే ఆమె
మరొక డబ్బు సంచి అలీషార్ చేతిలో
పెడుతూ, "బజారుకు వెళ్ళి ఇంటికి
ఆవసరమైన కర్ర సామగ్రి, తివాసీలూ,
బాలీసులూ కొనండి. ఒక పెద్ద సలి చదరపు
పట్టు గుడ్డా, బంగారు దారమూ, వెండి
దారమూ, ఏడు రంగుల దారపు ఉండలూ,
ఒక పెద్ద నూదీ కొనుక్కురండి. భోజన

సామగ్రికూడా పట్టుకురండి," అని చెప్పింది. ఆలీషార్ బజారుకు వెళ్ళి ఆమె చెప్పినవన్నీ, భోజన పదార్థాలతో సహా తెచ్చాడు. జముద్రుద్ ఇల్లు చక్కగా అలంకరించి దీపాలు వెలిగించింది. ఇద్దరూ సుష్టుగా భోజనం చేశారు. ఆ విధంగా వారి దాంపత్య జీవితం ఆరంభమయింది.

జముద్రుద్ తెరలూ, తివాసీలూ తయారు చేయటంలో గొప్ప నేర్వరి. ఆమె ఒక్క క్షణంకూడా విక్రాంతి లేకుండా పని చేసి ఒక అందమైన తెర తయారు చేసింది. రంగు దారాలతో దానిపై అనేక జంతువులూ, పక్షులూ, ఫలపృక్షాలూ మొదలైనవి జీవకళ ఉట్టి పడేలాగా కుట్టింది. ఈ తెర తయారు కావటానికి వారం రోజులు పట్టింది. అది పూర్తి కాగానే జముద్రుద్ దానిని మడిచి ఆలీషార్ చేతికిస్తూ, "దీనిని ఏ దుకాణం లోనైనా సరే యాభై దీనారాలకు తక్కువ కాని ధరకు అమ్మేయండి. ఎరిగిన వాడికే

జేరం చెప్పండిగాని ముక్కు మొహం తెలియని దారే పోయేవాడితో మటుకు జేర మాడ పద్దు. అలా చేస్తే మనం కష్టాలపాలై పోగలం, జాగ్రత్త!" అని హెచ్చరించింది.

ఆలీషార్ ఈ నిబంధనకు సమ్మతించి, ఆమె తయారు చేసిన తెరను తెలిసిన దుకాణదారు కోకడికి యాభై దీనారాలకు అమ్మాడు. జముద్రుద్ అతని చేత మళ్ళీ తనకు కావలసిన పట్టు చదరూ, దారాలూ పగైరాలు తెప్పించి, మరొక వారం శ్రమ పడి మరొక తెర తయారు చేసింది. దాన్ని కూడా ఆలీషార్ యాభై దీనారాలకు తనకు తెలిసిన ఒక దుకాణంలో అమ్మాడు.

ఈ విధంగా వారు తమ అవసరాలకు లోటు లేకుండా జీవిస్తూ వచ్చారు. ఆ రోజు కారోజు వావిద్దరి మధ్యా ప్రేమ అపారంగా పెరగసాగింది.

ఇలా ఉండగా ఒక రోజున—

—(ఇంకా వుంది)

రాజైన బానిసపిల్ల

2

మికనాడు అలీషార్ తన భార్య అల్లిన తివాసీ ఒకటి మాటగట్టి తీసుకుని, దానిని విక్రయించటానికి బజారుకు బయలుదేరాడు. అతని కొక దళారీ ఎదురుపడి తివాసీ ఆమ్మి పెట్టటానికి ఒప్పుకున్నాడు. ఇద్దరూ దుకాణాల ముందుగా వెళుతూ బేరం చెబుతూం దగా ఒక క్రైస్తవు డెదురుపడి ఆ తివాసీని అరవై దీనారాలకు కొంటా నన్నాడు. అలీషార్ అమ్మనంటే బేరం నూరు దీనారాలకు పెంచాడు.

కాని అలీషార్ కు అమ్మటం ఇష్టంలేదు. ఎంచేతనంటే అతనికి క్రైస్తవులంటే అపనమ్మకమూ, అసహ్యమూనూ. అయితే దళారీ మాత్రం అతని చెవిలో ఇంత మంచి బేరం పోనివ్వ వద్దని సలహా ఇచ్చాడు. అసలు సంగతేమిటంటే ఆ క్రైస్తవుడు

దళారీకి అధిపరకే పది దీనారాలు లంచం పెట్టి ఈ బేరం కుదర్చమని కోరి ఉన్నాడు. తన తివాసీలనూ, తెరలనూ తెలియని వారికివ్వ వద్దని బముర్రుద్ హెచ్చరించి నప్పటికి దళారీవాడి నిర్బంధంతో అలీషార్ బేరం ఒప్పుకున్నాడు.

దమ్ము తీసుకుని ఆసంతృప్తిగా అలీషార్ ఇంటివారి పట్టాడు. కొంతదూరం వెళ్ళి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే తివాసీ కొన్నవాడు తన వెనకే వస్తుండటం అతనికి కనబడింది. అతను ఆగి, "మీ బాతివాళ్ల కి ప్రాంతంలో ఏమీ పని ఉండదే! ఎందు కిటు వస్తున్నావు?" అని క్రైస్తవుణ్ణి అడిగాడు.

"నా కి వీధి చివరను కొంచెం పని ఉంది," అన్నాడు క్రైస్తవుడు. కాని అలీ తన ఇంటి గుమ్మం చేరుకునే సరికి పక్క

నందులో నుంచి వచ్చి వాడు కూడా హాజరయ్యాడు. "నన్నెందు కిలా వెంటాడుతున్నావురా, పాపిష్టి వెధవా?" అన్నాడు అలీషార్ కోపంగా.

"నేను కావాలని వెన్నంటి రాలెదు. నేరార్పుకుపోతున్నది, దాహానికి కాస్త నీ రిప్పించండి, మిమ్మల్ని అల్లా కటా కిస్తాడు," అన్నాడు క్రైస్తవుడు.

ఎంత నీచుడికైతేమటుకు దాహమంటూంటే నీరు నిరాకరించటం ఎలా? అలీషార్ తలుపులు తెరిచి ఇంటోకి వెళ్ళి, నీటి కూబా తీసుకుని మళ్ళీ బయటికి పోబోతూండగా జముర్రుద్ తలుపు తెరిచిన అలికిడి విని ఇవతలికి వచ్చి, "ఇవాళ ఇంత అలస్యమయిందే? తివాసీ అమ్మడు పోయిందా? కొన్నవాడు పరువైన వర్తకుడా, లేక ఊరూ పేరూ లేనివాడా?" అన్నది.

"ఇవాళ అంగళ్ళలో రద్దీ జాస్తి కావటం చేత కొంచెం అలస్యమయింది. తివాసీని పరువైన వాడికి అమ్మాను," అని అలీషార్ బొంకాడు.

"అ నీ రెవరికి?" అని అమె అనుమానంగా అడిగింది.

"దళారీవాడికి, నాతో వచ్చాడు," అంటూ అలీషార్ బయటికి వెళ్ళాడు.

కాని దానిన మనసులో ఎదో ఆరాటం సాగింది. ఏదో ప్రమాదం జరగబోతున్నట్టు అమెకు తోచింది.

క్రైస్తవుడు వీధిలో నిలిబడక తల వాకిలి గుండా నడవలోకి వచ్చేవాడు.

"దొంగ వెధవా, నా అనుమతి లేకుండా నా యింట్లో కెలా ఆడుగుపెట్టావు?" అని అలీషార్ గద్దించాడు.

"నిలిబడటానిక్కడా త్రాణలేక ఒక్క అడుగు లోపలికి వేశాను. ఇది నడవే గాని ఇల్లు కాదుగదా! ఇదీ వీధిలో జమీ. ఒక్క కిణం వెక్రొంతి తీసుకుని నా దారిన నే పోతాను," అన్నాడు క్రైస్తవుడు. అతను

“మా ఇంట్లో ఇంత ఆహారం కూడా లేదు. మాట్లాడక ఇక బయటికి నడు,” అన్నాడు అలీషార్.

అప్పటికి క్రైస్తవుడు కదలేదు. “ఇంట్లో ఏమీ లేకపోతే బజారులో దుకాణం నుంచి మీగడ రొట్టె అయినా తెప్పించండి, లేకపోతే అల్లాపై ఒట్టే! నేను తివాసీకి ఇచ్చిన నూరు దీనారాలు ఇంకా మీ వద్దనే ఉన్నాయిగదా. ఆకలిగొన్న వాణ్ణి బయటికి తరమటం మీకు మాత్రం ఏమంత ప్రతిష్ఠ?” అన్నాడు అతను.

ఆ దుర్మార్గుడిపైన అలీషార్ కు ఎంత మంటగా ఉన్నా వాడి కోరిక తీర్చక తప్ప లేదు. ఉన్నచోటి నుంచి కదల వద్దని క్రైస్తవుణ్ణి హెచ్చరించి, అలీషార్ బయటికి వెళుతూ తలవాకిలికి భద్రంగా తాళంపెట్టి, దుకాణానికి వెళ్ళి వెచ్చ వెచ్చని రొట్టెలూ, హల్వాలూ, పళ్ళూ, ఇతర అపకవాహరాలూ కొనుక్కుని తిరిగి వచ్చాడు.

అవన్నీ చూసి క్రైస్తవుడు, “అహ, ఏమి అతిథిసత్కారం! ఇవన్నీ తెచ్చారెందుకు? వీటితో పదిమందికి విందు చేయవచ్చునే! తమరుకూడా నాతోబాటు భోజనం చెయ్యాలని నా ప్రార్థన,” అంటూ అలీషార్ ను నిర్బంధించి ఒప్పించాడు.

అలీషార్ నుంచి కూడా ఆందుకుని, ‘నీరు తాగి, కూడా అలీషార్ కు తెరిగి ఇచ్చేశాడు. వెళ్ళి పోతాడని అలీషార్ ఎంతసేపు చూసినా ఆ క్రైస్తవుడు కదలలేదు.

“ఇంక వెళ్ళిపో!” అన్నాడు అలీషార్.

“అయ్యా, ఒక్క చిన్న ఉపకారం చేస్తే అది కలకాలం ఉంటుంది. ఆలాటి పనులు చేసే బుద్ధి తమకు అల్లా ఇవ్వలేదా? నా దాహమైతే తీరిందిగాని ఆకలి దహించుకు పోతున్నది. ఏమీ వద్దు, ఇంత ఎండి పోయిన రొట్టెముక్కా, ఉల్లిపాయా అయినా సరే నా మొహాన వేస్తే ఆకలి తీర్చుకుంటాను,” అన్నాడు క్రైస్తవుడు.

ఇద్దరూ భోజనానికి కూచున్నారు. భోజనం మధ్యలో క్రైస్తవుడు ఒక అరటి పండులో రహస్యంగా మత్తుమందు పెట్టి, "తమరీ పండు నా చేతి మీదుగా పుచ్చుకోవాలి," అని అలీషార్ కు ఇచ్చాడు. అరటి పండు తింటూనే అలీషార్ స్పృహతప్పి పడిపోయాడు.

మరుక్షణమే క్రైస్తవుడు చివారున లేచి వీధిలోకి వెళ్ళాడు. అక్కడ అప్పడే అతని మనుషులు ఒక కంచర గాడిదతో సహా పొంచి ఉన్నారు. వారి వెంట ముసలివాడు రషిద్ అలీన్ కూడా ఉన్నాడు. ఈ ముసలివాడే జముర్రుద్ ను కొనబానికి ఘుర్తించి నది. ఇతను వాస్తవానికి క్రైస్తవుడే. కాని వర్తకులలో వెలిగి ఉండకుండా ముసల్మానునని అబద్ధం అడుతూ వచ్చాడు. ఈ క్రైస్తవుడు అతనికి నయాం తమ్ముడే. ఇతడి పేరు బర్నూమ్.

బర్నూమ్ తన అన్నతో తన పన్నాగం మంతా వివరంగా చెప్పాడు. అన్నదమ్ములిద్దరూ, వారి మనుషులూ అలీషార్ ఇంటి రబ్బడారు. జముర్రుద్ ఉండేచోటికి వెళ్లి, క్షణంలో అమె నేట గుడ్డలు కుక్కి, అమెను కంచరగాడిదపై వేసి, తిన్నగా ముసలి రషిద్ ఇంటికి తీసుకుపోయారు.

ముసలాడు అమెను తన ఇంటిలోని మారుమూల గదిలోకి తీసుకుపోయి, అమె నేట కుక్కిన గుడ్డలు తీయించి, "జముర్రుద్, ఇప్పుడు నీవు నా చేతిలో చిక్కావు. ఆ వెధవ అలీషార్ ఈసారి నిన్నెలా కాబేసుకు పోతాడో చూస్తాను. నీవు ఎలాగో నా దానివికాక తప్పేది లేదు. అందుచేత నీ మతం విడిచిపెట్టి నాలాగే క్రైస్తవమతం పుచ్చుకో. లేకపోతే నిన్ను నా నోకర్లచేత చిత్రహింస చేయిస్తాను. నీ పాట్లు కుక్కలు కూడా పడవు," అన్నాడు.

జముర్రుద్ కంటికి మంటికి ఏకధారగా ఏడుస్తూ కూడా, "ముసలి పేనుగా, నన్ను

జవాన్ జమ్మరుడను తన ముసలి తల్లికి అప్పగించి, "ఇవాళ రాత్రి మేం చెయ్యవలసిన దింగతనాలు కొన్ని ఉన్నాయి. రేపు మధ్యాహ్నం కల్లా మేము సరికై జాగ్రత్తగా చూస్తూ ఉండు," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి జమ్మరుడ కన్ను మూయలేదు. అతని ముసలిదానిని గురించి ఆలోచన కూడా చేసింది.

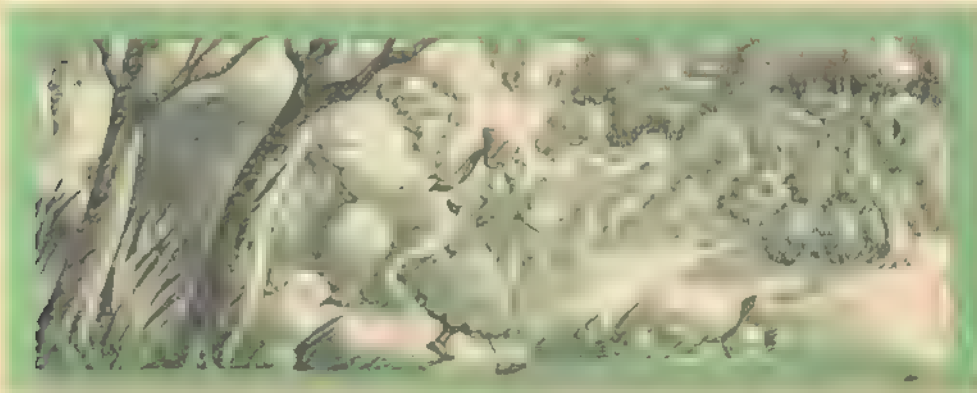
అమె ముసలిదానితో, "అత్తా, నాకు ముసలిదానిని చూడాలి. అందాకా మనకు పనిపాటూ ఉండదు. అలా ఎండలో కూచుందామా? నీ తల్లి పేలు చూస్తాను!" అన్నది.

ముసలిది, "అంతకంటేనా? ఈ దిక్కు మాలిన గుహలో ఒక తలంటా, పాదా?

అవును అమ్మో. రాత్రికి ఎక్కడో వాకు తలంటా ఉంటుంది. అలాంటిది చూడాలి. అలా చూడాలి అంతబాగా చూస్తాను," అనెది. ఇదూ ఎండలో చేరారు. జమ్మరుడ ముసలిదాని తల దువ్వి చాలా భాగం పేలు అయ్యింది. కదలాడలేదు. పాదం కూడా పేలు అయ్యింది. అప్పుడు తలంటా చూడగలిగింది. అప్పుడు తలంటా చూసి చిటుకు చిటుకు అయింది. ముసలిదానికి జోకొట్టినట్లు అయింది.

ముసలిదానిని పదిలైన దుస్తులు వేసుకుని వెళ్ళింది. తలంటా చూసి అయ్యింది. అప్పుడు ముసలిదాని మగవాడి దుస్తులు ధరించింది. ఖరీదైన తలపాగా పెట్టుకున్నది. ముసలిదాని అప్పుడు చాలా అందంగా ఉంది. ముసలిదానిని చూసి కరవెగంతో బతులుదేరిపోయింది.

—(ఇంకా వుంది)

రాజైన బానిసపిల్ల

3

[illegible]

భాగనాలు చేస్తున్నారు.

అంతలోనే నగర ద్వారం తెరుచు
కున్నది. నగరం వెళ్ళిరా, కురుక్షేత్రా
నా చా లక్ష్మి అయ్యారు ఎదురు వస్తే, చెబు
గారికి సభికులు వందనాలు చేసి రీతిగా,
వంగి సభాములు చేశారు. అదే సమయంలో
... "రక్షానుగా కరై!" అని నొరవాల
చేశారు. రక్షకభటులు వేచ్చి జనాన్ని
దూరంగా ఉంచారు.

పురుష వేషంలో ఉన్న బ్రహ్మచర్యుడేకు
 ఇంకా అగ్రముగించడంగా ఉంటుంది. అయితే
 ఈ వేషం చూడేది, "అయ్యో, బావా,
 మీ నగరంలో ఈ జాతర దేనికి? మీకు
 నాతో ఏం పని?" అని అడిగింది.

అయితే తనలో కలిగే అస్వస్థతను భూమి అనుపేక్ష కోరికలను కనుకంగా వారితో, "నగరాని కులముగాని సాదా మనుషుని కాదు. ఇలా వాటిని ప్రపంచం చూడటానికి బయలుదేరి ఇలా వచ్చాను.

మొదట నీ మెప్పుకల్లో మనోహరమైన వాటిని చూడండి గానీ అందుకు నిష్ఠంగానే ఉన్నాను," అన్నది.

ఈ మాట అని అమె తన గుర్రాన్ని తిరిగి చూడమని పాపించింది. అమె కన్నులు కరిగి పడిపోయాయి. అప్పుడే రాజుగా బయలుదేరాడు.

ఈరేగింపు రాజభవనం ముందు అగి వేసింది. మమ్మనలో భవనం ప్రసారం రావడంతో భవనం అమెను సుఖం చేసింది. కూడా అందరినీ అమె ముందు నాల్గవది రాజభవనం ప్రమాణాలు చేశాయి.

మమ్మనలో ముందుగా ప్రసారం చేసే ధర్మాలు చేసింది. బాగానాలో ఎంతో కాలంగా మూలగుతున్న డబ్బును పేద వాటిని పంపి పంపింది. రాజులు సులభం నేకర్లకు వస్తూ వానాలు చేసింది. పెద్ద అధికారి కిందకు కాదుక లెక్కలేదు. అందరినీ అమె మెప్పుకల్లో మనోహరమని దీనించాడు. తమ రాజు అడవుని

"సామీ, మీ రాజుని ప్రసారం మని అలా తమరిని పంపాడు. అయిన నిర్ణయం. అందుచేత మాకు తమరాని నామకం కులము రాజుగా నిర్ణయించాడు!" అన్నారు వారు.

నాల్గవది రాజుని అక్కడి అధికారి గురించి తెలుసుకున్నది. ఈ గుర్రాన్ని పేద రాజులు నిర్ణయంగా పరిపాదించి పంపింది. అక్కడి ప్రజలు అందరినీ పంపింది. తమ నగరానికి వచ్చే మొట్టమొదటి మనిషిని రాజుగా ఎన్నుకుంటారు. ఈ రాజులు రాజులు మమ్మనలో అందరినీ తలంపుగా ఈ నగరానికి రాజుయింది.

పాపకారాలు చేసే. "మన ప్రభువంటిది ప్రభువు ప్రభులలో మరెక్కడా ఉంటారా!" అన్నారు.

జముద్రుద్ తన భటులను పిలిచి, "ఈ నీయం ప్రతిపదం ఏమిటి?" అని అడగడమే మొదటి అడుగు. ఇది సరి అయినదని ప్రశంసించారు.

అప్పుడు ముందుగా కూర్చుని భోజనం చేసినవారి ముగిసే వారి ముందుగా తిన్నవారి దిక్కు పట్టుకున్నాడు. అది ముందుగా భోజనం చేసినవారి అడుగు. అది ముందుగా!

అందుచేత మరసటి నెల అరంభంలో తిరిగి వీరిద్దరు ముగిసే వారి

పక్కల ఉన్న వారి అడుగు కూర్చున్నారు. వారి కే. ఎవరు కూర్చున్నారు. ముందు అడుగు. మరెక్కడా ముందు అడుగులు గమనించినట్లుగా అడుగులుగా ఉంటే తను పాపకారాలు మాత్రమే తిన్నారు.

వీరిద్దరు కూర్చున్నప్పుడు వారి ముందు అడుగు అడుగిడి పడారు. శాస్త్రం ప్రకారం చాలా సార్లు అతని మీదకు వచ్చినప్పుడు వచ్చినప్పుడు శాస్త్రం పడింది. అది అడుగుల వాడుక అడుగులను పాటించాడు.

ఈ వచ్చిన వారు జవాన్ అన్న బేంగ. అది అతని ముఖమే అది ముఖమే అని విన్నవించడం అతని ముఖం వాటి అంగుల వచ్చి వీరిద్దరు వాదించాడు. వాళ్ళు ముందు విన్నవించి గురించి, వాళ్ళ అడుగుల రివ్యూను అడుగులను పరిశీలించి వాటి దిక్కు పట్టు. వాళ్ళు వేరు వేరు వుంటున్నప్పుడు వేరు వేరు తొందరగా భటులు వాటి పైన పడి, కిణంలో పెద రెండు వేరు వేరు వచ్చిన వారికి ఉద్బుక్కుపాడారు.

"నువ్వెవరు? ఎం చేస్తావు? ఎందుకు మా అంగులను పట్టుకు?" అని విన్నవించి వాళ్ళి ప్రశ్నించింది.

“నా పేరు ఉత్కాన్. తోటమాలిని. పని కోసం ఈ సురలు పడ్డాను.” అన్నాడు. బహుశా మున్నగునొక సాక్షిగాగే ఇలాగా, రాగి పుట్టా తెచ్చుకొని, పని గీతలు గీస్తూ వాటిని పరిశీలించి, తన “పాత బుచ్చా” పేరుపై వాటిని పని చేసేవాడిని. నిజం జప్తుకుంటావా? చావ గొట్టించమన్నావా?” అని అడిగింది.

అలాటి మోసాడతడు, తన పుట్టాకు పాలనా పట్టికను పడుమానువాడికి ఇవ్వలేదు. బాటూ బుర్రలే పాలపాయి, తోచిచు రాబట్టే కను తెచ్చిపెట్టా. తన, “తమిళం” అని నమ్మి, “అక్క నుండి భాగ్యంను మార్చుకుంటాను,” అన్నాడు.

“నెన్ను విలసిల్లు కల భర్త, నీ కల లో కుపోయి పులివెత్తే చూసావని,” అని జముర్రుద్ ఫటులను అజ్ఞాపించింది.

రెండోసారి కూడా ఇలాగే జరగటంతో బహుశా ఆ ముసాయివాని అంతా వాడు తెచ్చి పోయింది. వానిని తాగి, వానికి చాప తప్ప మున్ను అడ్డపాటుల కలలో వానినాపింది.

అందుచేత మరొక నెల గడిచి మరొక పుట్టా ముగియడము నుంచి వాడు పక్కనకి రావలసివలెత్తే పనుగా వాని న్నాడు. వానిముందు బుచ్చా ఇలాచేరెడు.

అలాగే అక్కడికి ఒక తెలంగాణ ముసాయివాడు వచ్చాడు. పుట్టా పుట్టా పుట్టా అని అన్నాడు. ఈ ముసాయివాడికి అక్కడ, కాన ఎక్కడా చోటు లేదు. అందుచేత వాడు మున్ను పుట్టా పుట్టా ముసాయివాడు భాగ జాగాలో కూచున్నాడు.

ఈ వచ్చినవాడు రషీద్—జముర్రుద్ ను వలసలో కొనినాడని తెలుసు, పుట్టా పుట్టా, అక్కడ వచ్చాడు. చావ కోరిక అక్కడ వచ్చి ముసాయివాడు నెలవారినైన నిడుము. అందుకు ముసాయివాడు తెచ్చి, అక్కడ నెల గడిచినా తిరిగి రాకపోవటం చూసి రషీద్ తానే ఈ నగరానికి చేరుకున్నాడు.

మీగదవారా దక్కనముందు స్త్రీలను
 గురువించుటగాని రక్షణను నిమగ్నం
 వారింది. "ఈ మీగదవారా ముందు
 ముందుగాని పరిశీలించు. లుచ్చాలను
 గాని - క స్త్రీలను." అని అను రక్షణను.
 రక్షణను పది లాక్కురక్షణను అని పది
 రక్షణను పది రక్షణను. పాక్కు రక్షణను
 గిరిపదనం, గిరిపదనం రక్షణను పది
 జమురుద్ ఎదట పెక్టారు.

"నీ పరిశీలించి? దక్కనముందు? ఈ
 రక్షణను పది రక్షణను? అని అను
 రక్షణను అదిగింది.

"ప్రభూ, నా పేరు రుస్తుం. నాకు
 చాక్కురక్షణను అప్పు పది దక్కనము.
 ఫకితును," అన్నాడు రషీద్.

ముగ్గురు గాని రక్షణను, గిరిపదనం,
 వాదన పరిశీలించు. గిరిపదనం. అని
 రక్షణను గాని రక్షణను. "నాక్కా, రాజుల
 అనిపారాదాపు నీ అనిపారాదాపు రక్షణను

అని. ముగ్గురు స్త్రీలను పరిశీలించుట
 నీ వృత్తి. నిజం ఒప్పుకో!" అన్నది.

లెకపాత ప్రాణాలు దక్కనము రషీద్
 గిరిపదనం రక్షణను. గిరిపదనం
 వాదికి చిత్రవధి విధించింది.

నిందు యథావిధిగా ముగిసింది. తమ
 రక్షణను ముగ్గురు వాదనాన్ని ముగ్గురు
 మెచ్చుకున్నారు.

పరిశీలించు. గిరిపదనం అని
 వాదికి రక్షణను పది రక్షణను. ఈ గత
 రక్షణను రక్షణను "నా ముగ్గురు రక్షణను
 పదిరక్షణను అనిపారాదాపు. అనిపారా
 వాదికిరక్షణను అనిపారాదాపు కలిగింది.

"నా కోరిక తీర్చే భారం అ సర్వశక్తి
 ముగ్గురు రక్షణను రక్షణను." అని
 ముగ్గురు అని అనిపారాదాపు. గాని
 అనిపారాదాపు రక్షణను ముగ్గురు రక్షణను
 ఉందిపాయి ఎవరికి తన ముఖం చూప
 రక్షణను. — (ముగ్గురు రక్షణను గిరిపదనం)

రాజైన బానిసపిల్ల

4

అక్కడ ముసలిదాని సహాయంతో తన ప్రియురాలున్న చెట్టు తెలుసుకుని కూడా తెలివి తక్కువగా నిద్రపోయిన అలీపార్ పుచ్చాడుదయం నిద్రలేచి తాను విధిలో పడుకుని ఉన్నందుకు ఆశ్చర్యపోయాడు. తల తడిచి చూసుకుంటే తలపాగా లేదు, అతని పై బట్టకూడా పోయింది; ఆ రెంటినీ దొంగ కాజేశాడు.

అతను లేచి వెళ్ళి తాను చేసిన పొర పాటు ముసలిదానితో చెప్పి, జమ్మగూడ ఏమయిందో కనుక్కు రమ్మని ఆమెను పంపాడు. ఒక గంట ఆయాక ఆమె విచారంతో తిరిగి వచ్చి, "నాయనా, జమ్మగూడ మాయమయింది. ఆమె మళ్ళీ నీకు దొరుకుతుందని నా కెమీ సమ్మకం లేదు. నీ పొరపాటు చేతనే ఈ విపత్తు

కలిగింది. నీ కింక సహాయ పడగలవాడు అల్లా ఒక్కడే," అన్నది.

ఈ మాటలు వినిగానే అలీపార్ కళ్ళ చీకట్లు కమ్మాయి. అతను పెద్ద పెట్టున ఏడుస్తూ కొంతసేపటికి మూర్ఛపోయాడు. ముసలిదాని పరిచర్యల వల్ల అతనికి స్పృహ అయితే వచ్చింది కాని అతను మనోవ్యాధితో మంచం పట్టాడు. ఈ స్థితిలో అతనికి నిద్ర కూడా లేకుండా పోయింది. ముసలిది వెయ్యి కళ్ళతో అతన్ని కనిపెట్టి ఉండి ఉపచారాలు చెయ్యకపోతే అతను శ్మశానం మరణించ వలసినవాడే. అలాగే అతను ఒక ఏడాదిపాటు మంచంలో ఉండి తీనుకున్నాడు.

అలీపార్ ను మామూలు మనిషిని చెయ్యటానికి వృద్ధురాలు అన్ని విధాలా

ప్రయత్నించింది. అతనికి జముర్రుద్ దెవుకుతుండనే ఆశ పూర్తిగా లేకుండా పోవటం చేతనే కోలుకునే శక్తికూడా లేకుండా పోయింది. ఇది గ్రహించి వృద్ధురాలు, "నాయనా, నువ్వు మంచంలో పడి ఉన్నంత కాలమూ నీకు నీ ప్రియురాలు కనిపించే మాట కల్గ. సరి అయిన ఆహారం తీసుకుని, బలం తెచ్చుకుని లేచి తిరిగితే, నానా దేశాలూ చూస్తే ఆమె నీకు దొరక వచ్చు," అని పదే పదే చెప్పింది.

ఈ విధంగా ముసలిది చెప్పగా చెప్పగా ఆమె మాటలు అతని చెవి కెక్కాయి. అతను లేచి ఆమె వెంట స్నానశాలకు

చెళ్ళాడు. ఆమె అతని చేత చక్కగా స్నానం చేయించి, పర్పతులు తాగించి, కోడి మాంసం తినిపించింది. ఇలా ఒక నెలపాటు చేసిన మీదట అలీషార్ కు ప్రయాణం చేసే పాట శక్తి వచ్చింది.

అతను ముసలిదానికి పిట్టలు చెప్పి ప్రయాణస్థా కాలక్రమాన జముర్రుద్ పరిపాలించే నగరానికి వచ్చి చేరాడు.

ఇదే సమయానికి ఈ నగరంలో నాలుగో విందు జరిగింది. విందులో ఒక పక్క జముర్రుద్ సహచరంగా కూచుని అందరినీ పరిశీలించసాగింది. పౌరులందరూ ఎప్పటిలాగే విందుకు వచ్చి కూచున్నారు, కాని మీగడహల్వా ఉన్నచోట ఎవరూ కూచోలేదు. దాని దుష్ప్రభావాన్ని వారు మూడు సార్లు ప్రత్యక్షంగా చూసి ఉన్నారు.

అలీషార్ అక్కడికి వచ్చాడు. అతనికి ఆ మీగడహల్వా ముందు మాత్రమే ఖాళీ కనిపించింది. అతను ఆ ఖాళీలో కూచున్నాడు. చుట్టుపక్కల వాళ్ళంతా అతని కేసి భయంతో చూడసాగారు.

అతను అక్కడ కూచుంటూండగానే జముర్రుద్ అతన్ని చూసి గుర్తించింది. వెంటనే ఆమె గుండె దడదడా కొట్టుకోసాగింది. తన కంగారు తన భృత్యులు

గమనించకుండా ఉండగలందులకు కొంచెం సేపు ఏమీ చెయ్యకుండా ఊరికే ఉండి పోయింది. అలీషార్ తన ముందున్న మీగడ హల్వా తినటం గమనించింది. అతను కడుపు నిండా తిన్నదాకా అతన్ని విలిపించ గూడదని ఆమె నిశ్చయించుకున్నది.

ఈ యువకుడెవడో వచ్చి మీగడహల్వా ముందు కూచుని నిరాటంకంగా తనకు కావలసినంతా తినటం అతని చుట్టూ కూచున్నవారికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఎందుకంటే అదివరకు దాన్ని నోట పెట్టు కున్నవారికి రెండో కబళం దక్క లేదు— ఈ లోపలనే రాజభటులు వచ్చి జరజరా లాక్కుపోయారు. ఆ తరవాత వారు ప్రాణాలే కోల్పోయారు. కాని ఈ యువకుడు ఏ అపాయమూ లేకుండా తనకు కావలసిన దంతా తినేసి, తన భోజనం పూర్తి అయి నట్టు గుర్తుగా కళ్ళు మూసుకుని దైవ ప్రార్థన చేస్తూ నేరు అడించాడు.

అతని భోజనం అయిపోయిందని గ్రహించి జముర్రుద్ తన భటులను పిలిచి, "మీరు వెళ్ళి, ఆ మీగడహల్వా తినే యువకుణ్ణి మర్యాదగా పలకరించి, నాతో మాట్లాడటానికి ఒక్కసారి రమ్మని అడగండి!" అని చెప్పింది. రాజభటులు మీగడహల్వా తిన్న

యువకుడి కోసం రాపటం చూసి ప్రజలు, "అయింది, వీడికి కూడా మూడింది!" అనుకున్నారు. అయితే వారు అను కున్నట్టుగా రాజభటులు అతని పైన పడి జరజరా ఈడ్చుకుపోవటానికి మారుగా, "మా రాజుగారు తమతో ఒక్కసారి మాట్లాడగోరుతున్నారు, వస్తారా?" అని మర్యాదగా అడిగారు.

"వారి అజ్ఞ!" అంటూ అలీషార్ లేచి వారి వెంట బయలుదేరాడు.

ఇది చూసి పొరులు తలా ఒక విధంగా అనుకున్నారు. కొందరు, "వీడికి నూకలు చెల్లాయి," అన్నారు. మరికొందరు, "అలా

జరగక పోవచ్చు. వీడు ఆ హల్వా కడుపు నిండా తినేశాడు,” అన్నారు. మరికొందరు, “వీణ్ణి రాజభటులు జరజరా ఈడ్చుకు పోవటం లేదు. వీడి కే ప్రమాదమూ రాదు—చూస్తూ ఉండండి!” అన్నారు.

అలీషార్ తన సమీపానికి వచ్చి నిలబడ గానే జముర్రుద్, మిగిలిన వాళ్ళను అడిగి నట్టుగానే, “యువకుడా, నీ పేరేమిటి? నీ వృత్తి ఏమిటి? ఈ నగరానికి ఎందుకు వచ్చావు?” అని అడిగింది.

“నా పేరు అలీషార్. నా తండ్రి ఖురాసాన్ దేశంలో వర్తకుడుగా ఉండే వాడు. నేనూ అదే వృత్తిలో ఉంటూ

రోజులు కలిసిరాక ఆ వృత్తి మానేశాను. నాకు ఆత్మంత ద్రియురాలైన స్త్రీని పొగొట్టు కుని ఆమె కొసం వెతుకుతూ ఈ నగరానికి వచ్చాను. ఆమె కన్న నాకు వేరే ప్రపంచం లేకపోవటం చేత, ఆమె పోయిన క్షణం నుంచి నాకు సమస్తమూ కలలాగా ఉంటున్నది,” అంటూ అలీషార్ పట్టలేని దుఃఖంతో మూర్ఛపోయాడు.

ఆతని ముఖాన పన్నీరు చల్లమని భటు లకు చెప్పి జముర్రుద్ ఎప్పటిలాగే ఇసుకలో రాగి పుల్లతో గీతలు గీసి, వాటిని పరీక్షించి నట్టు అభినయించి, అందరికీ వినపడేలాగ అలీషార్తో, “నీవు చెప్పిన దానిలో అబద్ధ మేమీ లేదు. నీ ప్రియురాలు నీకు తప్పక దొరుకుతుందని కూడా నేను బోధ్యం చెప్ప గలను,” అన్నది.

విందు పూర్తి కాగానే జముర్రుద్ తన భటులతో, “ఇతన్ని స్నానశాలకు తీసుకు పోయి స్నానం చేయించి, దివాణం నుంచి కొత్త బట్టలు తీసి ఆతనికి తొడిగి, ఒక గుర్రాన్ని అతని కిచ్చి, బాగా చీకటి పడ్డ తరవాత అంతఃపురానికి తీసుకురండి,” అని ఆజ్ఞాపించింది.

ఆమె రాజభవనానికి వెళ్ళి, ఎప్పుడు చీకటి పడుతుందా, ఎప్పుడు తన భర్త

వస్తాడా అని ఎదురు తెన్నులు కాస్తూ, క్షణ మొక యుగంగా భావిస్తూ, ముళ్ళమీద ఉన్నట్టు ఉండిపోయింది. సాయంకాల ప్రార్థనల సమయం దాటి పోగానే ఆమె తన రహస్య మందిరానికి వెళ్ళి, అక్కడికి ఆలీషార్ ను ప్రవేశ పెట్టమని ఉత్తరు విచ్చింది. ఆతను తనను ఒక్కసారిగా గుర్తిస్తే అనందం పట్టలేక ప్రాణాలు వదులుతాడని భయపడి తన పైన వెలుగు పడకుండా క్రిందలో కూచున్నది.

ఎక్కడి నుంచో వచ్చిన ఈ యువకుడిపై తమ రాజు ఇంత శ్రద్ధ కనబరచటం చూసి రాణిదొంగులు, "రేపిపాటికి ఈ యువకుడు

ఏ మంత్రో, సేనానాయకుడో అయిపోతాడు," అని తమలోతాము చెప్పకున్నారు.

ఆలీషార్ వచ్చి అభివందనం చేశాడు. జమురుద్ అతన్ని, "స్నానకాలకు వెళ్ళావా? సేద తీరిందా? స్నానం అనంతరం అకలి కలగలేదా?" అని ఏదో ప్రశ్నలతో పలక రించింది. అన్ని ప్రశ్నలకూ ఆలీషార్ "చిత్తం," అని జవాబిచ్చాడు.

తరవాత ఆమె అతని చేత భోజనం చేయించింది. భోజనానంతరం అతన్ని తన సమీపంగా వచ్చి కూర్చోమన్నది. అతను ఆశ్చర్య పోయాడు, కాని ఆమె అజ్ఞ ప్రకారం ఆమె శయ్యకు సమీపంగా వెళ్ళి

కూచున్నాడు. ఆమె అతని చెయ్యి అందుకుని ఇంకా దగ్గరికి లాగింది. అలీషార్ ముఖాన కనబడిన అశ్చర్యం చూసి ఆమెకు నవ్వాగలేదు. ఆమె విరగబడి నవ్వుతూ, "ఇంకా నీ బానిసను గుర్తించలేదా, అలీషార్?" అని అడిగింది.

ఆ మాట అన్నదాకా అతను జముర్రుద్ ముఖం కేసి పరీక్షగా చూడలేదు. ఆమెను గుర్తించినాక అతనికి గలిగిన అనందం పర్వనాథితం. ఇంత కాలానికి అతని అన్వేషణ ఫలించింది.

మర్నాడు తెల్లవారుతూనే జముర్రుద్ రాజరికపు దుస్తులన్నీ ధరించి, తన కింది ఉద్యోగులందరినీ రాజప్రాంగణంలో హాజరు కమ్మని కబురు పంపింది. అందరూ వచ్చాక ఆమె వారితో, "ఇవాళ నుంచీ నేను నా రాజరికాన్ని వదులుకుంటున్నాను. అందుచేత మీరు మళ్ళీ నగర ద్వారం వద్దకు వెళ్ళి మరొక రాజును సంపాదించు

కోండి. ఇక నుంచీ నా జీవితం ఈ యువకుడి జీవితంతో ముడి పడి ఉంది. నేను ఇతని దేశానికి వెళ్ళి పోతున్నాను. మిమ్మల్ని అల్లా కాపాడతాడుగాక!" అన్నది.

నగర పౌరులు తమ రాజుగారికి అద్భుతమైన వీడ్కోలు ఇచ్చారు. రాజుగారి పెద్దలెందా అంతులేని బట్టలూ, నగలూ, డబ్బూలించారు. అహారం సిద్ధం చేశారు. పెద్దలన్నిటినీ ఒంటెలపై కెక్కించారు. రెండు మూపురాల ఒంటె మీద మళ్ళుల్ పరిచిన పల్లకిలో జముర్రుద్నూ, అలీషార్ నూ ఎక్కించారు.

ఇవన్నీ వెంట బెట్టుకుని అలీషార్ తన నగరానికి వచ్చాడు. అతను దీద సాదలకు దాన ధర్మాలు చేశాడు. తమ వద్ద వుష్కలంగా ఉన్న డబ్బుతో అలీషార్ జముర్రుద్లు చాలాకాలం సుఖంగా కాపరం చేసి అనేక మంది పిల్లలను కన్నారు.

—(సమాప్తం)

